

ב' אייר ה'תשע"ד 2.5.14

מגזין מס' 277

שבת פרשת אמור

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

הכתבס הלהוץ

לעשות את הזולת ל'מהלך'

אמרו רבותינו ז"ל: אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה, ופירשו הוד כבוד קדושת אבותינו רבותינו הקדושים: דבר תורה שכזה, שעושה אותו - את המאזין - ל'מהלך'. ענין ההילוך הוא לעלות מדרגא לדרגא בעילוי אחר עילוי, שזוהי מעלת הנשמות על מעלות המלאכים [עליהם נאמר בכתוב: "עומדים"]. דעליה זו היא ביותר ע"י עבודה בפועל טוב: עשיית טובה ליהודי בגשמיות בכלל וברוחניות בפרט.

(על פי 'היום-יום' ו' אייר)

התוועדות ל"ג בעומר בחצר הרב-כלב
פרטים יבואו...

לוח שיטורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

איש קשר	הערות	שעה	כתובת	עיר	יום
ברלה קרומבי 054-9-457-145	שיעור שבועי	20:30	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	ירושלים	חמישי א' אייר 1/5/14
חנוך וינר 054-770-88-57	שיעור שבועי	20:30	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	תל אביב	שלישי ו' אייר 6/5/14
שלומי 054-2-163-648	אחת לשבועיים	20:30	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	זכרון יעקב	רביעי ז' אייר 7/5/14
אריאל רוזנטל 054-472-49-06	אחת לשבועיים	20:30	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	באר שבע	שני י"ב אייר 12/5/14
סיגל 050-6-255-376 רצוי sms	אחת לשבועיים	21:30	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	פתח תקוה	רביעי י"ד אייר 14/5/14

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן זמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ב' באייר – יום הולדתו של אדמו"ר מוהר"ש

עצמו) את הענין של "מלכתחילה אריבער" (את הלמעלה מהטבע), שהשלימות בזה תהיה בגאולה האמיתית והשלימה.

וה"טעימה" בזה צריכה להיות עכשיו: **בפעולה עם עצמו** - לימוד התורה וקיום המצוות ונתינת הצדקה למעלה ממדידה והגבלה. לא לחכות בנתינת הצדקה עד שהגבאי צדקה בא ולוחץ עליו... אלא "לכתחילה אריבער" - הוא יוצא מגדרו והולך לחפש את הגבאי צדקה לתת צדקה. כך גם **בפעולה עם הזולת** - לנצל את הרגע הראשון לפעול עליו (לצאת ממגבלותיו) באופן של "לכתחילה אריבער". וההחלטה עצמה להתנהג באופן של "לכתחילה אריבער" צריכה גם היא להגיע באופן של **"נעשה ונשמע"**, ולא לחכות בזה עד שיבין בשכלו וכו' גודל הענין...

(מתוך ספר שיחות קודש תשמ"א חלק ג')

"תפארת שבתפארת"

כאשר בחן פעם אדמו"ר ה'צמח צדק' את בנו המהר"ש בהיותו בגיל שבע, הרשים הילד כל כך עד שה'מלמד' שלו התפעל מאד, לא היה מסוגל להתאפק, ואמר ל'צמח צדק': הא, מה אתם אומרים, הוא עושה זאת טוב?... ענה לו ה'צמח צדק': מה יש להתפעל ש"תפארת שבתפארת" עושה זאת טוב...

(מעובד מתוך 'היום יום' ב' אייר)

"לכתחילה אריבער"
ב' באייר (יום תיקון ספירת "תפארת שבתפארת" בימי ספירת העומר) הוא יום הולדתו של אדמו"ר מוהר"ש, רבי שמואל נ"ע הנשיא הרביעי בשושלת חב"ד, בשנת תקצ"ד (1884).

ומבאר הרבי נשיא דורנו בנוגע להנהגתו של אדמו"ר מוהר"ש באופן של רוממות - "לכתחילה אריבער" (לכתחילה מלמעלה): כפתגמו הידוע "העולם אומר שאם לא ניתן לעבור מלמטה (כלומר, אם לא ניתן ללכת במדידה והגבלה בדרך הטבע) עוברים מלמעלה (באופן של יציאה מדרך הטבע), ואני שמלכתחילה יש לעבור מלמעלה".

וכהדגשת ההקדמה בפתגמו ש"העולם אומר" כך וכך, ואף על פי כן "אני אומר" שצריך להיות "לכתחילה אריבער". היינו שיש לפעול בעולם גופא (לגלות בטבע

ספירת העומר

ספירת העומר – רקע ומקורות

"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום"

ענינו המיוחד של חודש אייר הוא ספירת העומר, מכיון שחובת קיום מצוה זו קשורה עם כל יום מימי החודש כולו. שלא כבחודשים ניסן וסיון, בהם חלה חובת הספירה רק בחלק מימי החודש (בחודש ניסן – בחציו השני בלבד; ובחודש סיון – רק ימים ספורים בראשיתו).

בזמן שבית המקדש היה קיים, איש לא היה רשאי להתחיל בקציר התבואה (שהחלה להבשיל בחודש ניסן) עד שבית הדין בירושלים, יחד עם טובי העיר, היו פותחים את הקציר בטקס חגיגי. בליל ט"ז ניסן היה בית הדין יוצא לשדה, כשהוא מלווה בנכבדי וחשובי ירושלים עם כלי קצירה בידיהם, והיו קוצרים את העומר בשמחה רבה ובטקס גדול [ה'עומר' הוא מידת 'עשירית האיפה' (מידה למדידת כמויות תבואה) כשני ליטרים]. גרעיני התבואה היו מתקבלים מן הקציר ירוקים ולחים והיה צורך לייבשם. לשם כך היו שוטחים אותם לייבשם כנגד האש, עד שנעשו יבשים לגמרי.

לאחר מכן היו טוחנים אותם ברחיים, ואת הקמח היו מנפים שלוש עשרה פעמים, עד שנעשה נקי וטהור לגמרי מכל פסולת.

מקמח זה היו לוקחים 'עומר' אחד (לשם הקרבתו על גבי המזבח) והכהן היה מניפו תנופה לפני ה'. בתנופה זו (קודם ההקרבה) היה הכהן מניע בידו את העומר לד' רוחות וכן למעלה ולמטה, כדרך שמנענעים לולב בחג הסוכות. הקרבת העומר היתה כעין תפילת תודה, שיש

בה שבח והודיה לה' על תבואת השדה, מעין הצהרה כי ה' הוא 'בעל הבית' על העולם כולו. רק לאחר טקס הקרבת העומר, הותר לכל העם לאכול מן התבואה החדשה שנקצרה.

בפרשת "אמור" נצטוונו לספור שבעה שבועות מלאים (ארבעים ותשעה יום), למן היום שבו הביאו את העומר ועד יום החמישים, הוא חג השבועות. אמנם את העומר עצמו היו מקריבים בפועל רק בזמן שבית המקדש היה קיים, אך מכיון שמצוה זו של ספירת העומר נוהגת גם בזמן הגלות בכל המקומות ובכל הזמנים, על כן, מדי שנה, אנו מתחילים בספירת העומר בלילה שלאחר חג הפסח, ובכל ערב סופרים בברכה, עד חג השבועות. נוסח הברכה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו על ספירת העומר".

עבודת תיקון המידות

ימי הספירה מקשרים את חג הפסח (יציאת מצרים) עם חג השבועות (זמן מתן תורתנו). כאשר הביא משה רבנו לבני ישראל (עוד בהיותם במצרים) את בשורת הגאולה, מסר להם באותה שעה את דבר ה': "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה". כלומר, כל תכלית יציאת מצרים היא לשם קבלת התורה. בשומעם זאת, החלו בני ישראל סופרים את הימים ואת השבועות ממחרת יציאת מצרים, בכמיהה והשתוקקות לבואו של יום החמישים, בו תינתן להם התורה. במהלך ימי הספירה היה עליהם להשתחרר מן העבדות, בעיקר במובן הרוחני – להשיל מעליהם את מנהגיהם והרגליהם הרעים שדבקו בהם במשך 210 שנות גלותם במצרים. כל זאת משום שלקראת מתן תורה היה עליהם להתעלות מעלה מעלה בדרגות הזיכוכ, הטהרה והקדושה כדי לקבלה בפנימיות.

המשמעות הפנימית של ספירת העומר

בפנימיות התורה מבואר ענין של שבע ה'ספירות' העליונות מהן נשתלשלו המידות בנפש האדם (חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות). ובאשר כל אחת מהספירות (ומדות האדם שכנגדן) כלולה אף היא משבע (כגון ספירת החסד שכלולה מחסד שבחסד, גבורה שבחסד, תפארת שבחסד וכך הלאה עד מלכות שבחסד, וכיוצא בזה בשאר הספירות), הרי שביחד (שבע פעמים שבע) ישנן ארבעים ותשע גווני גוונים ודקי דקויות הן בספירות העליונות והן במידות נפש האדם שכנגדן.

בכל יום מימי הספירה זיככו בני ישראל אחד מארבעים ותשעה פרטי מדותיהם. וכך מדי יום התעלו ממדרגה למדרגה בעילוי אחר עילוי כיאה ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש", עד אשר נעשו ראויים מצד עצמם לקבלת התורה.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך, מבאר כי 'ספירה' היא מלשון 'אבן ספיר' – אבן מאירה. ומוסיף כי בהתאם לכך מתפרשות המילים "וספרתם לכם" – "תאירו לכם". היינו שציווי התורה "וספרתם לכם" משמעותו – טהרו וזככו עצמיכם באמצעות עבודת הספירה. בימי ספירת העומר על האדם להתבונן במ"ט (49) שערי בינה כדי להמשיכן ולהאיר על ידן את 'מידותיו הטבעיים' (ולמעלה מזה, כמבואר בחסידות, אף לשנות את 'טבע מידותיו').

בימים אלה בהם עוסקים ביתר שאת בהמשכת אור ה'מוחין' אל המידות על ידי עבודת הספירה, מודגשת במיוחד ההתבוננות בענין השלום והאחדות בין אדם לחברו, היא אמיתת ההכנה האנושית לקראת מתן תורה. אזי בחג שבועות יורד שער החמישים מלמעלה כ'גשמי

ברכה' על גבי ה'קרקע' החרושה והמעובדת (מצד עבודת האדם בכוחות עצמו) ב-49 ימי הספירה.

אדמו"ר הזקן מבאר כי בזה שהעומר הוא משעורה (מאכל בהמה) וכן בזה שקרבן המנחה שמקריבים בחג השבועות הוא מקמח חיטה (מאכל בני אדם), רמז יש בדבר – ללמדנו כי אפילו זה שנמצא במדרגת "בהמה" (שחסרה אצלו כל הבנה והשגה בעניני אלוקות, ועד שאין בו כל דעת ורגש להכרח שבחינוך העצמי וכל שכן לענין עבודת הזיכוך הרוחני), בכל זאת גם הוא יכול – אם רק ירצה ויתאמץ – להגיע לדרגת 'אדם', בחינת 'אדמה לעליון'.

תלמידי רבי עקיבא

ימי ספירת העומר בין פסח לעצרת (חג השבועות) הינם ימי אבל על מותם במגיפה של עשרים וארבעה אלף מתלמידי רבי עקיבא. תלמידיו של התנא הגדול היו כולם תלמידי חכמים ושמשו מורי דרך לרבים באותם ימים, ובכל זאת נגזרה עליהם מיתה.

מדוע נענשו כל כך? על כך אומרים חז"ל: "מפני שלא נהגו כבוד זה בזה", היינו משום שלא שררה ביניהם אחדות במדה הנדרשת מצדיקים וחכמים בדרגתם. בשל מותם של כה רבים מתלמידי רבי עקיבא, נוהגים ישראל בימים אלה כמה מנהגי אבלות ומתחזקים בענין 'אהבת החינם' בין אדם לחבירו ובהוספה בכבוד הזולת, על מנת לבטל את הגורם והסיבה לאבלות (- היא 'שנאת החינם').

בל"ג בעומר, יום ההילולא (יום ההסתלקות) של רבי שמעון בר יוחאי, פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות (כדברי חז"ל "אין מגלגלין זכות אלא ליום זכאי"), וציוה רשב"י לשמוח ביום הסתלקותו ולעשותו יום גילה, אהבה ורעות.

הסיפור השבועי

פעמיים תהילים

באותו בוקר יצא האב לסיבוב בעיירות השכנות. הוא היה אמור לחזור לכל היותר עד שעת הצהריים. בינתיים יצאה גם האם מהבית לזמן קצר, והילדים נותרו לבדם. הפעם, כאשר הרבי מהר"ש יצא לטיולו ועבר ליד הפונדק, ביקש מהעגלון לעצור לידו. הוא נכנס פנימה, וכשראה את הנערים הצעירים החל לקרוא עמם בספר התהילים.

כעבור זמן קצר חזרה האם לביתה ונדהמה לראות את ילדיה ישובים אל השולחן, קוראים תהילים בחום ובהתלהבות, ועמם קורא את הפסוקים גם הרבי, במנגינה מעוררת רחמים. האם לא רצתה להפריע לאמירת התהילים, ולכן נכנסה למטבח ומשם הביטה בהם שוב ושוב.

לאחר שקראו יחדיו כמה פרקי תהילים קם הרבי, אמר שלום לילדים ופנה לצאת. אולם כאשר הגיע אל הפתח עצר לפתע, הסתובב וחזר אל השולחן וביקש מהילדים לומר עמו עוד כמה פרקי תהילים. בשמחה שבו הילדים וקראו עם הרבי עוד כמה פרקים. לבסוף קם הרבי ממקומו, נפרד מהם בחיבה ויצא מן הבית.

הגיעה השעה שבה היה האב אמור לחזור, אך הוא לא שב. האם והילדים החלו לדאוג, שכן מעולם לא איחר כל כך. הם המתינו לו עד רדת הלילה, אך האב עדיין לא חזר. באין ברירה השכיבה האשה את הילדים לישון, וישבה להמתין לבעלה בלב חרד.

בחצות לילה נשמעו דפיקות על חלון הפונדק. זה היה בעל הבית שחזר. האשה מיהרה לפתוח לו את הדלת. הוא נכנס אל הבית נרגש ומתנשף, אך בטרם הספיק לומר מילה נפל מתעלף. בבהלה ניסתה האשה לעורר את בעלה מעלפוניו, וסוף סוף התאווש והחל לספר את אשר עבר עליו.

נקישות נשמעו על דלת הבית של הפונדק. זה היה פונדק קטן ששכן על אם הדרך. באותה עת לא היו ההורים בבית, ושני ילדיהם שהו בו לבדם. למשמע הנקישות הילדים הביטו בחשש זה בזה והיססו לפתוח את הדלת. לבסוף החליט הגדול שבהם, בן התשע, לבדוק מי בפתח. הוא הופתע לראות מולו רב מכובד נשוא פנים האיש שאל: "היכן אבא ואמא?". הילדים ענו כי הם יצאו לסידורים ואמורים לשוב.

שוב שאל האיש: "והיכן ה'מלמד' שלכם?". הילדים השיבו כי זו עונת 'בין הזמנים' שבה המלמד פטור מעבודתו עד תחילת עונת הלימודים הבאה. "אם כן", המשיך האיש בעודו נכנס אל הפונדק, "הבה נלמד קצת".

הוא פנה אל הילד הגדול: "מה אתה לומד?". הילד השיב: "חומש". "ומה אתה כבר יודע?", שאל את הקטן, והילד ענה: "לומר תהילים".

"הבה נקרא יחד כמה פרקי תהילים", הציע להם האיש. ישבו הילדים עם האורח וקראו יחדיו פרק ועוד פרק מספר התהילים.

רבי שמואל מליובאוויטש, המכונה מהר"ש, נהג לצאת לעיתים קרובות למסע בעגלה בשדות שמחוץ לעיירה ליובאוויטש, למטרות בריאות. פעמים רבות עבר ליד הפונדק שבכפר הסמוך, שאותו ניהל יהודי ירא שמים, אך מעולם לא עצר שם.

עם לקוחותיו של היהודי נמנו איכרים גויים רבים. דרכם היתה לקחת ממנו מצרכים בהקפה, ואת חובותיהם החזירו בסחורה או בגידולים חקלאיים שגידלו. מזמן לזמן נאלץ היהודי לצאת אל הכפרים והעיירות, אל בתי לקוחותיו, כדי לגבות מהם את החובות.

מכבליו. היא גם יעצה לו להסתתר בין ערמות החציר בשדה, מחשש שבעלה יחפשנו וירדוף אחריו. בינתיים חזר האיכר אל המחסן וגילה כי טרפו נעלם. הוא צעק וגידף וניסה לחפש אותו. ברגע מסויים חש היהודי כי הגוי עומד לידו ממש ועוד רגע יגלה אותו, אך ה' היה בעזרו והרוצח לא הבחין בו. המתין היהודי במסתורו עד רדת הלילה, ורק כאשר עלטה מוחלטת כיסתה את האזור והכול נמו את שנתם, העז לצאת מהמחבוא ולחזור לביתו.

עתה הגיע תורה של האשה לספר לבעל על ביקורו המוזר של הרבי בביתם באותו יום, ועל אמירת פרקי תהילים עם הילדים. לא היה להם כל ספק כי זכות פרקי התהילים היא שהביאה את ניסי הצלתו של האב: פעם ראשונה במחסן, כאשר האיכר לא מצא את הגרזן, ופעם שנייה כאשר הגוי התקרב מאוד למקום מחבואו, ובכל זאת לא הבחין בו.

בבואו אל בית אחד מלקוחותיו, איכר גוי, לגבות את חובו, ביקשו הלה לבוא עמו אל מחסן התבואה, כדי למדוד לו תבואה לתשלום חובו. מיד בהיכנסו אל המחסן עלתה ארשת אכזרית על פני האיכר, הוא סגר את הדלת מבפנים, ובחמת רצח אמר ליהודי כי הוא מתכוון להורגו. היהודי חשב כי ידידו הגוי חומד לו לצון, אך כשנוכח שכוונתו רצינית, החל להתחנן לפניו כי יחוס על חייו ואמר כי הוא מוותר לו על חובו. אך הגוי נותר בשלו, וחיפש את גרזינו כדי לממש את זממו.

לאחר שלא מצא את הגרזן קשר את ידיו ורגליו של היהודי והלך להביא גרזן מביתו. כל אותה עת היתה אשת האיכר בשדה, ובשובה משם נכנסה לתומה אל המחסן. בהלה אחזה בה בראותה את היהודי הכפות. זה החל להתחנן על נפשו וביקש ממנה לשחררו.

"רוצה אני לשחררך", ענתה האשה, "אך בעלי אדם אכזר ויהרוג אותי". היהודי הציע כי תשוב אל השדה, וכך לא יחשוד בה בעלה. שוכנעה האשה ושחררה את היהודי

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת אמור

מי מותר ומי אסור בעבודה ובאכילת קודשים

משה מזהיר, על פי ציווי ה', כי כהנים מצורעים, זבים או טמאים אסורים בעבודת המקדש וכן באכילת 'תרומה' (חלק הקרבנות המותר לכהנים), עד שיטהרו. זר (לוי או ישראל מבני עמנו שאינו כהן) אסור באכילת 'תרומה'. עבד כנעני, שהוא קניינו של הכהן, רשאי לאכול מן התרומה, אך עבד עברי, שאין גופו קנוי לאדונו הכהן, אינו רשאי, ככל זר, לאכול מן התרומה.

אשתו וילדיו של הכהן רשאים לאכול תרומה. בת כהן, משנשאה למי שאינו כהן, אסורה באכילה. אך אם התגרשה או התאלמנה ואין לה ילדים, 'חוזרת לבית אביה' ומותרת שוב באכילה.

כל האסורים באכילת תרומה אשר שגגו ואכלו, יחזירו לכהן את אשר אכלו בתוספת חמישית.

קרבת תמים ומומים הפוסלים

התורה אוסרת הקרבת קרבן שאינו תמים (שלם, היינו בעל חי שיש בו מום שאינו חולף). קרבן העוף נפסל רק בחסרון אבר אך לא בכל מום אחר. התורה מונה סוגים שונים של מומים הפוסלים בהמות להקרבה: עיוור, שבור, חרוץ, שיש בו יבלת, גרב או ילפת, שרוע, קלוט, מעוך, כתות, נתוק או כרות. אמנם, כל אלה, אף שאסורים הם בהקרבה, מותרים הם כתרומה להקדש.

דינים נוספים בקרבנות

התורה מונה דינים שונים בענין הקרבנות: הקרבת בהמה מותרת רק מיום השמיני ללידתה; אסור לשחוט ביום אחד בהמה ובנה; כאשר בשעת הקרבת הקרבן מכוון

קדושת יתירה בכהנים

ה' מזהיר את הכהנים ע"י משה מפני טומאת מת מפאת קדושתם היתירה. לכהן אסור להמצא במקום בו הוא עלול להיטמא למת. רק כאשר מדובר באחד משבעת הקרובים: אביו ואימו, בנו ובתו, אחיו ואחותו (שאינה נשואה) וכן אשתו - מותר לכהן לעסוק בעניני המת ולהיטמא להם.

אסור לכהן לשאת אשה גרושה או פסולה (זונה או חללה). כמו כן מוזהרים הכהנים במיוחד מפני מנהגי הגויים באבלם (אף שאיסור זה חל על כל בני ישראל, מכל מקום הכהנים מוזהרים בזה באזהרה יתירה).

מלבד שהתורה מזהירה את כלל בנות ישראל לבל יכשלו בעוון זנות, מוזהרות בזה במיוחד בנות משפחת הכהונה בשל קדושתן היתירה - בת כהן שזינתה, תישרף.

קדושה יתירה בכהן הגדול על שאר הכהנים

בשל קדושתו היתירה של הכהן הגדול אין הוא רשאי להיטמא אף לשבעת הקרובים האמורים. אשה בעולה או אלמנה אסורות עליו (אף שמותרות הן לכהן הדיוט - כהן פשוט שאינו כהן גדול), ומותר לו להינשא רק לאשה בתולה.

כהנים בעלי מומים פסולים לעבודה

הכהנים הסובלים ממום קבוע שאינו עובר וחולף, כגון: עיוורון, רגל או יד שבורים, גיבנת וכיוצא בזה, מוזהרים לבל יעבדו בבית המקדש. כהנים אלו אמנם רשאים (ככל אחיהם הכהנים) לאכול מן הקודשים מחוץ לאוהל מועד, אך אינם רשאים לעבוד ולשרת לפני ה' במקדש.

האדם במחשבתו כי יאכל אותו מעבר לזמן המותר, הופך בזה הקרבן ל'פיגול' ונפסל.

השבת ומועדי השנה

התורה מפרטת את ענינם של השבת והמועדים:

שבת: לאחר ששה ימי עבודה יהיה היום השביעי שבת קודש לה'. יש לשבות ביום השבת ואסורה בו כל מלאכה.

פסח וחג המצות: י"ד בניסן הוא יום הקרבת קרבן הפסח. למחרת ההקרבה, למן ט"ו בחודש ובמהלך כל שבעת ימי חג הפסח, אוכלים מצות בלבד ואסורה בהם אכילת חמץ (ואף בבל יראה ובל ימצא). היום הראשון והיום השביעי של החג הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם כל מלאכה.

העומר וספירת העומר: למחרת החג, ביום השני של חג הפסח הוא היום הראשון של חול המועד פסח, קוצרים את ראשית הקציר ומקריבים ממנו (בכמות של 'עומר') בצירוף עם קרבן כבש בן שנה, מנחה ונסכים ע"י הכהן על המזבח. רק לאחר טקס הנפת העומר ע"י הכהן מותרת תבואת השנה החדשה באכילה.

למן יום הקרבת העומר סופרים שבעה שבועות, ארבעים ותשעה ימי ספירת העומר.

חג השבועות: היום החמישים הוא 'יום טוב' חג הקציר, חג השבועות זמן מתן תורתנו ואסורה בו כל מלאכה. ביום זה מונפים לה' 'המנחה החדשה' (שני לחמים מן התבואה החדשה) וכן קרבנות החג: שבעה כבשים בני שנה, פר אחד, שני אילים, מנחה ונסכים לעולה. וכן שעיר עיזים אחד לחטאת ושני כבשים לשלמים.

ובעודה עוסקת בענין הקציר, שבה התורה ומזהירה את בעל השדה אודות השארת פאת השדה (שכחה) בשעת הקצירה עבור העניים, וכן אודות השארת השיבולים שנופלות מידי אוספי התבואה עבור הנזקקים.

ראש השנה: א' בתשרי, ראש החודש השביעי (על פי מנין החודשים מניסן) הינו 'יום טוב' זיכרון תרועה ואסורה בו מלאכה.

יום הכיפורים: בעשור לחודש (תשעה ימים לאחר ראש השנה) שבת שבתון הוא, יום הכיפורים – היום המקודש מכל ימות השנה. ביום זה, כבשבת, אנו מצווים על שביתה ממלאכה וכן לענות נפשותינו לכפרת עוונות בחמשת האיסורים: אכילה ושתייה, רחיצה וסיכה, נעילת נעלי הסנדל ותשמיש המיטה.

סוכות: בחמשה עשר לחודש תשרי אנו מצווים לחגוג את חג הסוכות, זמן שמחתנו. כל משך שבעת ימי החג מצווים אנו במצות השמחה, במצות הישיבה בסוכה ובמצות נטילת ארבעת המינים – אתרוג, לולב, הדס וערבה. היום הראשון של החג וכן גם היום השמיני ממנו (חג שמיני עצרת ושמחת תורה), הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם המלאכה. התורה מפרטת כמה מהקרבת הקרבים בחג, ומציינת כי חג זה זכרון הוא לסוכות בהן ישבו בני ישראל בצאתם ממצרים.

המנורה שבהיכל

משה מוסר לבני ישראל את ציווי ה' אודות הדלקת המנורה מידי ערב בהיכל (שמחוץ לקודש הקודשים) בשמן זית זך.

לחם הפנים בשתי מערכות

מידי שבת יש לערוך על שולחן הזהב שבהיכל שתיים עשרה חלות חדשות עשויות סולת. החלות מסודרות על השולחן בשתי מערכות. כל מערכת – שש חלות סדורות זו על גב זו. החלות שסודרו בשבוע הקודם נאכלות ע"י הכהנים.

דינו של המקלל ושל חוטאים אחרים

התורה מספרת אודות בנה של שלומית בת דברי ומצרי, שבכעסו בשעת קטטה גידף את שם ה'; המגדף נעצר עד אשר יפרש ה' מה יהיה דינו; הקב"ה חורץ את דינו לסקילה וגזר הדין מבוצע מחוץ למחנה.

בתוך כך מלמדת התורה כי דינו של הורג נפש (רוצח) במיתה, ההורג בהמה ישלם את שוויה, והפוגע באדם (פוצעו) ומטיל בו מום ישלם קנס על פי שומת (הערכת) בית הדין.

שלושה כללים גדולים בחינוך

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

החובה לחנך גם את המורגלים בתאותם

חובת החינוך

ב. יש אומרים, שחינוך יכול להועיל כל עוד לא התרגל האדם ללכת בדרך הלא טובה. אבל אם כבר עבר ושנה (שחזר וקלקל, שוב ושוב, פעמים רבות) עד כי הפך את דרכו זו להרגל וטבע שני – לא יועיל החינוך וחבל על המאמץ. הנה גם בנוגע לענין ה'רגילות', מדריכה אותנו התורה, שגם בדבר שבו היו בני ישראל רגילים ושטופים, כמו אכילת דם, גם כאן חלה חובת החינוך. ומכאן שעל ידי חינוך טוב, המקנה למחונך את הנכונות ואת הכלים לסבול ייסורי גמילה, ניתן לשנות אצל האדם גם דברים שהורגל בהם ביותר.

בראשית פרשתנו מצוה התורה את הכהנים שלא יטמאו למת, אולם הציווי בא בלשון כפולה: "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם". כפל הלשון "אמור... ואמרת" בא ללמד שיש צורך (כפי שרש"י מציין מיד): "להזהיר גדולים על הקטנים".

אין זו הפעם היחידה שהתורה מצוה את הגדולים על הקטנים. חז"ל אומרים, שציווי זה נאמר על שלושה דברים:

א. איסור אכילת שקצים – היינו דבר שנפשו של אדם קצה בו (מואסת בו באופן טבעי).

ב. איסור אכילת ושתית דם – שבני ישראל היו רגילים ושטופים בתאות אכילתו.

ג. איסור טומאת כהנים – ענין על שכלי (ככל עניני הטומאה בכלל).

בשלושת ענינים אלו ראתה התורה לנכון להדגיש את חשיבותו של החינוך. ומכיון שבכל אחד משלושת אלה עלול המחנך לבוא לידי רפיון וייאוש, לכן דוקא בהם מחזקת התורה את ידינו; ומכך למדים אנו שלושה כללים גדולים בחינוך:

לחץ אפילו את השבויים בעמקי שאול

א. כשאדם נתקל במצב פרוץ ואיום ביותר, או בהתנהגות גסה ושפלה ביותר, עלול הוא לחשוב, שבמצב 'אבוד' שכזה, אין לו שום אפשרות לפעול ולחנך לטוב. באה התורה ואומרת, שאפילו כאשר מדובר באדם האוכל שקצים – דבר המוכיח שהאיש מתנהג בצורה בלתי אנושית כלל – בכל זאת מדגישה התורה, כי גם לגבי אנשים אלה חלה חובת החינוך ואפשר להעמידם על דרך הישר.

יש תקנה גם לאסירי קרירות השכל

ג. יש הסבורים, שחינוך הוא דבר שיכול להתאים רק לדברים שניתן להסבירם בהגיון, ואילו כשמדובר בעניני אמונה – אי אפשר לחנך לכך. כאשר פלוני טוען שאין הוא מאמין, הרי שלכאורה אין כבר מה לעשות בענינו. והנה, גם כאן, דוקא בענין על שכלי לחלוטין כמו טומאת כהנים, מדגישה התורה את חובת החינוך, ללמדנו שגם בענינים שבאמונה מועיל החינוך ואין שום סיבה להרים ידיים; וכנודע, שבפנימיות לבבם, כל ישראל מאמינים בני מאמינים בלי שום חקירת שכל אנושי, והחינוך רק מסייע להם להתגבר על מחסומי השכל וההגיון ולגלות את האמונה שבעומק נפשם.

ציווי התורה – נתינת כח

כאשר התורה מצוה אותנו לעשות דבר מה, אין זו רק הוראה שהדבר אפשרי, כי אם, יתירה מזו, הציווי עצמו הוא שמעניק את הכוחות לבצע את המצוה. הקב"ה אינו תובע מהאדם דברים שאין הוא יכול לעמוד בהם! ומכאן, יש לדעת כי עצם התביעה העליונה מן האדם היא נתינת הכח לבצעה.

חסידות על הפרשה אמור

יגיעה מאשר אצל ה'שור'. שכן ישותו של ה'שור' היא בבחינת 'התפעלות', ישות 'חמה' ורוגשת, דבר המעיד שאיננה חלק מעצם מהותו אלא דבר נוסף עליו (ולכן יש בהתפעלותו שינויים, לפעמים היא מתגלה ולפעמים לא). ואילו ישותה של ה'עז' היא פנימית (היא אינה מתגלית אלא כשמנסים להשפיע עליה בענין כלשהו) ו'קרה', דבר המעיד שהיא חלק מן העצם, וישות 'עצמותית' כזאת קשה ביותר לבטל.

(קונטרס התפילה עמ' 20)

בזמן הגלות אין מתגלה אור הגאולה אלא בבחינת מקיף

כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (כג, מב)

"כל האזרח" - האור האלוקי הנעלה שעתיד להאיר ולזרוח אחרי ביאת המשיח,
"בישראל" - בתוכיות ובפנימיות כל נשמה,
"ישבו בסוכות" - אינו מתגלה היום אלא בבחינת מקיף ('סוכה'), שכן בזמן הזה אינו יכול להתגלות בפנימיות.

(ליקוטי-תורה - דברים, עמ' פח)

ומתלמידי יותר מכולם

אמור אל הכוהנים ואמרת אליהם (כא, א)
אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)

"להזהיר" - מלשון זוהר ואור.

"להזהיר גדולים" - כיצד יכולים הגדולים בתורה ועבודה 'לזהור' ולזכות בגילוי אור נעלה?
"על (ידי) הקטנים" - בזכות עבודתם עם פשוטי העם. וכפי שאמרו חז"ל (תמורה טז) שכאשר העשיר מעניק תרומה לעני, אזי, "מאיר עיני שניהם ה'".

(ליקוטי-שיחות כרך ז עמ' 151)

שלוש דרגות יגיעה בעבודת האדם שור או כשב או עז (כב, כז)

לפנינו שלושה סוגים כלליים של נפש בהמית.

"שור" - נפש בהמית בעלת עוצמה רבה, כשור הזה שכחו עמו לבעוט ולנגוח, ויש להשקיע כוחות רבים כדי לבטל את ישותה ואת בהמיותה.
"כבש" - נפש בהמית חלשה ורכה, שאין צורך ביגיעה רבה כדי לבררה ולזככה.
"עז" - נפש בהמית תקיפה ביותר, כעז זו שהיא "עז בבהמה דקה" (ביצה כה), וכדי לבררה דרושה יותר

בקרו אותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

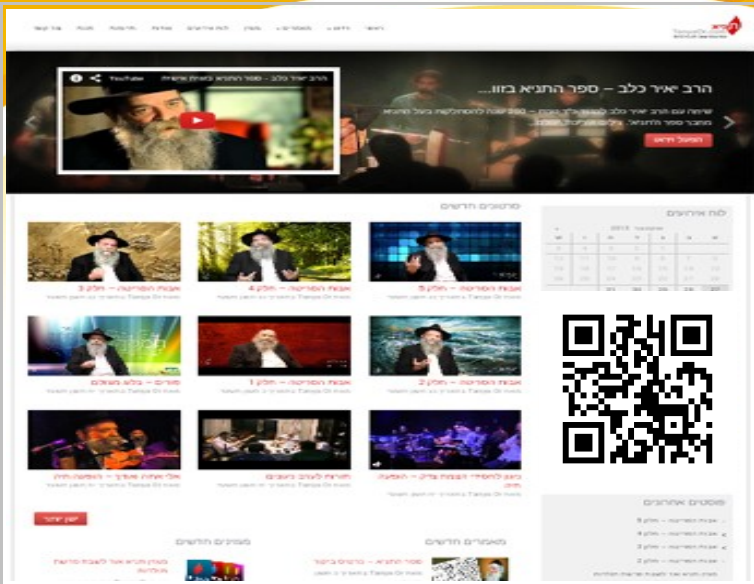
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנפשו

ספר התנ"ך

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

שבת שלום!!!

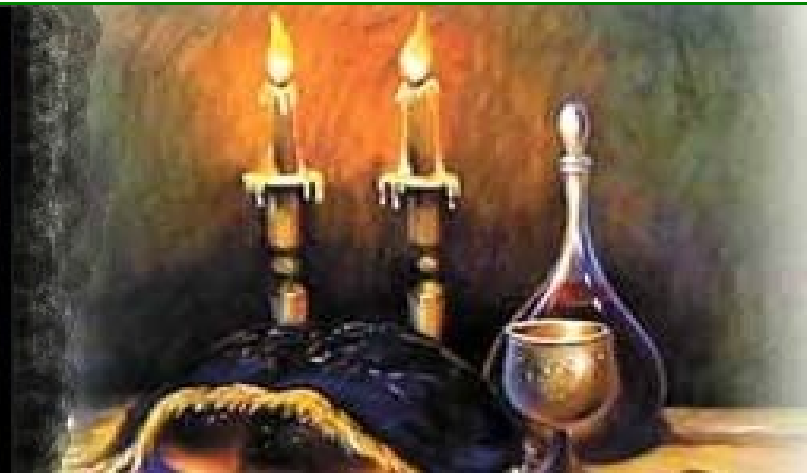
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:00	18:44	י-ם
20:02	19:00	ת"א
20:03	18:52	חיפה
20:01	19:01	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגליון